

SUGALLATOK

Az álom héja megreped, és kicsorog a tudatom. Vagy a valóság csorog be? Ezt nem most fogom eldönteni. Még csukott szemmel, bizonytalanul oldalra tapogatok. Angi még itt van? Nincs. Elment? Lehet, csak a mosdóban van. Vagy a konyhában. De volt valami hajnalban... Vagy az álom volt? Az egész tegnap olyan furcsa. Egy tüntetésre indulok, és egy egyéjszakás kaland lesz belőle. Legalábbis eléggé egyéjszakásnak tűnik. Ránézésre az egész csak véletlenek sorozata, de mintha mégse.

Időben elkezdtem készülődni, de akadozott a net. Az istenért se jött le az új Parov Stelar-album. A kádba meg folyt a víz. Mire eszembe jutott, már úszott az egész fürdő. Aztán meg Szeráj, a rohadt macskám lepisilte az ingemet. Így állt bosszút, hogy reggel megázott, mikor véletlenül kizártam az erkélyre. De hajnali tizenegy volt. Akkor ébredtem. Ki se láttam a szememen. A kávéfőző meg a Partizán podcast elnyomta a kaparászást. De hiába magyaráztam, nem bocsátott meg. Berakhattam egy adag mosnivalót, és kivasalhattam egy másik inget... Már húsz perc csúszásban vagyok!

A HÉV az orrom előtt ment el. Újabb húsz perc. Valami vagy valaki nem akarja, hogy tüntetni menjek. De csak azért is.

A magyar diákok Erasmusát eltörlő EU-s döntésre válaszul, jövő héten hozzák meg a gránitpuhaságú alaptörvény hatszáznegyvenhetedik módosítását. Az a tizennyolc és negyven közötti fiatal, aki több mint egy hetet tölt külföldön, vagy ottani munkavállaláshoz szükséges papírokat kér, automatikusan elveszti a magyar állampolgárságát. Ez ellen tüntetnek már egy hete minden este az Erzsébet hídon. Általában Bálinttal, a legjobb haverommal megyünk ki, de néha másokat is sikerült befűzni. Bálinttal a Ferenciekén beszélünk meg találkozót. De írtam, hogy esélytelen. Menjen előre, felhívom, ha ott vagyok. Vicces, neki meg a bringája halt meg, a busza meg dugóba került... szombat este. Úgy látszik, az a valaki vagy valami nem csak engem próbál akadályozni a tüntetésben.

Megjött a HÉV. Persze Mogyoród és Kistarcsa között pótlóbusz közlekedett. Már meg se lepott. Csak megacélozta bennem az „azért is”-t.

Mire az Örsre beértem, már több mint egy órát késtem. Persze, a Budapest-bérletem otthon maradt. (Mikor máskor?) Ezért megálltam a metrónál jegyet venni. A fékcsikorgásra fel se figyeltem, csak utána a puffanásra. Mi a

franc... Egy lány a zebránál rázuhan a motorháztetőre, majd fénylő rongybabaként előrerepül. Uramisten! Odarohanok, és... és semmi baja. Még a kocsi se horpadt be. Mi a fasz... A csaj felállt, leporolta magát. Kicsit szizegett a bordái miatt, de ennyi. A sofőr persze cikóriaszínű fejjel üvöltött, hogy hülye piccsa, mire használod a kibaszott szemed, legalább azt nézd, hogy alul vagy fölül világít, ha már a kurva színeket nem ismered... Erre a lány, halál nyugodtan, hogy ne haragudjon, igaza van, de siet, amúgy se lett semmi baja a kocsinak. Szó bennszakadt, hang fennakadt. A sofőr tátogott, mint fellépő a falunapon, majd mintha parancsra tenné, beült a kocsiába, és elhajtott.

A csaj térített magamhoz. Tudnék segíteni? A HÉV-et keresi.

Nagy, barna szemével úgy figyelt, mintha a Szent Grál hollétét kérdezte volna. Vagy mint aki fél, hogy szem elől veszít.

Még mindig kicsit zavarodottan válaszoltam, hogy persze.

A HÉV felé jobban megnéztem. Tetszett. Alacsony, kicsit tömzsi, elképesztően szőke hajában strasszos hajpánt. Hátról kivágott, pántos ruháján gyöngyök és flitterek, nyakában többsoros nyakláncon egy Hamsa. Ilyen kéz formájú medálja anyámnak is van. Jeruzsálemből kapta. A csaj bólint. Ez isten keze, ami véd és szerencsét hoz.

– Úgy látom, működött. Biztos nem történt bajod? Nem kéne megröntgeneztetni?

– Kedves vagy, de nem, köszi.

– Öm... Oké. Mázlid volt. A HÉV-hez rohantál életed kockáztatásával?

Megint azzal a figyelmes pillantással nézett, majd titokzatosan, csukott szájjal elmosolyodott.

– Találkoznom kell valakivel. Amíg nem késő.

Túl magas labda volt. Muszáj volt megkérdeznem: csak nem egy fiúval? Nem válaszolt, csak mosolygott.

A HÉV-nél elköszöntünk. Újra elindultam a metró felé. A HÉV induláshoz készülődve felvijjogott. Földtől távolodó úrhajó voltam. Milyen kár! Tuti egy sráccal találkozik! Én meg tüntetek. Bár az megvár. A beszédeket lekéstem, a buli meg hajnalig tart. És holnap is lesz. Mehetnék inkább vele. Hátha már „késő.” Elcsábíthatnám. De Bálint vár. Mondjuk, ő megértené. Amekkora fűzőgép...

Pár lépés után visszafordultam. Még mindig az ajtóban állt. Egy napfényfoltban. Strasszos hajpántja, szőke haja szinte világított. Barna szemével, csukott szájas mosolyával engem figyelt. Hogy csinálta, hogy ilyen gyorsan elbűvölt?

– Arra gondoltam... – nagyot nyeltem. – Ne kísérjelek el? Tanultam elsősegélyt... Ha a következő pirosnál nem lenne ekkora szerencséd.

A mosoly széles, brekegő békahangú nevetésre nyílt.

– Egy szakember segítsége mindig jól jön.

A gravitáció győzött. Az úrhajó kilövését bizonytalan időre elhalasztottam. A HÉVEN írtam Bálintnak, hogy ne várjon. Talán később. Csajról van szó. Úgy reagált, ahogy gondoltam. Egy kacsintós smiley-val. Aztán végre bemutatkoztunk. Anginak hívják.

– Téged meg Zsoltinak.

– Mi? Hát ezt meg honnan tudod?

– Olyan... Olyan zsoltis fejed van.

– Az milyen? Hülye pisze orra van?

– Szerintem aranyos orrod van. De úgy minden. Gondosan belótt, hátrafésült haj, hosszúkás fej, ovális arc, barna szem.

– Ilyen egy Zsolt-fej?

– Ez csak megérzés.

– „Ki minek gondol, az vagyok annak” – vontam vállat nevetve. – Vannak más megérzéseid is? Vagy csak nevekre specializálódtál?

Megint a békanevetés. Igen, van. Próbára teszem. Huszonkettő vagyok, valószínűleg egyetemista, van egy macskám. Szeretem Scott Fitzgeraldot és a jazzt. Ledöbbenek. Ez a csaj tud valamit. Nem, nem vett órákat Columbótól. A koromat ránézésre mondta meg. Azt, hogy egyetemista, a koromból tippelte. A macska? Az nem tipp volt. A zakómon lévő szőrszálakra mutat. Fitzgerald és a zene meg... csak rám kell nézni. Bő nadrág, zöld kockás, keskeny hajtókás zakó. Tiszta Gatsby.

– Igen, olyan vagyok, mint DiCaprio – mondtam megjátszott nagyképszerűséggel.

– Akkor már inkább Timothée Chalamet az *Esős New Yorkból*. – Csalódottan elhúzom a számat.

– Találhattál volna egy jobb Woody Allen-filmet is.

– Mondjuk, az *Éjjeli Párizsbant*? – kacsintott Angi.

– Az már jobb. Főleg mert tényleg szeretem Fitzgeraldot. De remélem, annyira nem vagyok öreg és csúnya, mint Woody Allen.

– Hogy egyeseknek semmi se jó! – sóhajtott megjátszott sopánkodással Angi.

Ezek szerint ő is szereti Woody Allent. Brekegve nevetett. Eltaláltam. Örülök. Tíz pont a Hollóhátnak. Szerintem oda került volna. Olyan szőke, mint Luna Lovegood. És olyanak tűnik, mint aki szeret filozofálni. Újra

nevet. Talált. Lelkesen tovább próbálkozom. Dolgozik. Ügyvéd? Olyan szépen artikulálva, megfontoltan beszél. Nem. A családja alapítványánál van. Bajba jutott emberekkel foglalkoznak. Nem, nem teljesen szociális munka, de olyasmi.

Akkor a családjával él. Igen, az apjával meg a tesóival. Az apja szeret másokon segíteni. Övé a szervezet. A karitatív hajlamot Angi is örökölte.

A kora... Húsz? Huszonhárom? Nem lehet huszonöttnél több. Megint olyan csukott szájasan mosolygott.

– Hátha mégis?

– Kizárt!

– Tudod mit? Legyen ötszáz.

– Hmmm... Jól tartod magad. Viruló szexi ötszáz.

Megpróbálom kitalálni, kivel találkozik. Nem. Nem a pasija. Valami munkaügy. Mázlím van. Kéreti magát, nem beszélhet róla. Aztán valamit mégis. Folyton csinál valamit. Mintha félne az unalomtól. Olyan carpe diem típus. Fejest ugrik mindenbe. Füttyülve a következményekre. A szülei féltik, hogy bajba kerül. Ezért fordultak Angiékhoz.

Ez a nagyvonalas leírás megfogott. Én is lehetnék. Utálok egy helyben ülni, a szüleim meg állandóan paráznak. Anyámmal kiskoromban jól megvoltam, de valahogy kinőttem belőle. Azóta csak aggodalmaskodik. Angi barna, figyelmes nézésétől egyre jobban belemelegszen a mesébe. Tavaly a nagy otthonba került, én meg átköltöztem a lakásába. Anyám folyton feljött ellenőrizgetni. Rendesen ki van-e takarítva, mennyi kaja van a hűtőben, vigyázok-e a nagy vitrinjében lévő nipperekre stb. Néhány összeveszés után abbahagyta, de azóta is hívogat: Ugye minden rendben van a lakással? És mi a helyzet a tanulással? Nem rúgtam be nagyon a tegnapi buliban? Ugye nem mentem neki a rendőröknek a tüntetésen?

Apámnak meg a bibliai idézetek és közmondások a mániája. Csak egyszer bújt ki belőle a lazaság. A nyolcadikos osztálykiránduláson lebuktunk, hogy piáltunk meg cigiztünk. Nagy botrány volt. Ő meg felállt a szülőin, és kérte, jelentkezzen, aki ugyanennyi idősen nem ugyanezt csinálta. Persze, a mély csöndben rögtön hozzá is tette, ne ítélj, hogy ne ítéltess. De amúgy mindig csak a sokat akaró szarkával jön, meg a türelemmel, ami nemcsak a lélek gyümölcse, de rózsát is terem. Meg hogy várjak. Isten meghallja a kiáltást, és hozzám is lehajol.

Igen, apám hisz Istenben. Én nem... Vagy hát nem úgy. Szerintem létezik valami nagyobb hatalom, ami figyel, és ha kell, beavatkozik, de nem hiszem, hogy a mi imádatunkra kíváncsi.

Angi sokat tudóan bólogat. Szóval akkor Griffendéles lennék. Szeretek a saját fejem után menni, és imádom a kalandokat.

– A megérzés valójában Isten suttogása. Jó, ha két kézzel kapsz utána. De a szüleidnek is igazuk van. Nem lehet ötletéről kalandra ugrálva élni.

De. A szüleim tök unalmas életet élnek. Apám már nyugdíjas, de régen csak a munkája, a posta volt. Most meg a természettudományos könyvek meg a bowling. Anyám még dolgozik, de neki sincs semmi komoly hobbi. Beleőrülnék, ha annyi lenne az élet, hogy reggel felkelek, este hatig dolgozom, aztán talán főzök, tévét nézek és alszom. Angi mosolyog. Lehet, hogy egyszer én is lenyugszom. Ez kihívás. Meg akarom győzni, a felnőtté válás nem egyenlő az unalommal. Tetszett, hogy lehet vele vitatkozni, hatnak rá az érveim, és nem elvakult. Csak sajnos közben megérkeztünk Gödöllőre.

Elkísértem az egyetem botanikus kertjéhez. De a csávó nem volt ott. Míg vártuk, megnéztem, mi van a tüntetéssel.

A rendőrök leszorították a tüntetőket a hídról. Ők meg befoglalták az utat, és elindultak az Astoria felé.

– Vissza fogsz menni? – kérdezte Angi.

– Úgy terveztem. De nem tudom. Lehet, mire beérek, vége lesz.

– Miért ennyire fontos, hogy ott legyél?

– Nem egyértelmű? A külföld az egyetlen ép elméjű perspektíva. Mihez kezdjek itt?

– Mihez kezdenél külföldön? – dobta vissza a labdát.

– A marketing kommunikációs diplomával, angol, spanyol nyelvtudással remélem, sokat. Tudom, a kerítés sehol sincs kolbászból, de legalább szögdrótból se. Gyűlölöm, hogy mások mondják meg, hogy viselkedjek, minek érezzem magam, és minek lássak másokat.

– Akkor?

Megint olyan volt, mint a HÉV ajtajában. Szinte magába szívta az utcalámpák sárga fényét. A hangja meg mintha... Félné. Vagy aggódna. Értem? Milyen cuki... bár fölösleges. Valami furcsa készlettel küzdve a telefonomért nyúltam, megnéztem az időt.

– Nem. Azt hiszem, már nem. A Telex szerint már csak egy ötszáz fős keménymag maradt.

Ahogy kimondtam, megkönnyebbültem. Mert igazából vele akartam maradni? Lehet.

Ő megint titokzatosan mosolygott.

– Akkor... Mindkettőnknek ugrott a programja – kacsintott.

Ez felhívás keringőre. Éreztem a kaland bizsergését.

Elvittem a kastélypark mellé, a kedvenc pizzériámba. Tetszett neki a rusztikus design és a finom kaja. Utána sétáltunk a parkban, aztán bedobtam, hogy nagyon jó koktélok tudok keverni. Felmentünk hozzám.

Szeráj elég bizalmatlan az idegenekkel. Kölyökmacsakaként hónapokig élt egy gyrosozó mellett. Az iraki tulaj utálta, de a vevők etették. Én egy hétig minden nap vittem neki enni, mire hagyta, hogy megfogjam és elhozzam. Angival viszont egyből megbarátkozott. A koktélkeverés közben a konyhából hallottam, hogy az ölébe mászik, Angi pedig kristálypohár csengésű hangon dúdol neki. Mikor bementem, láttam is, ahogy Angi zsömleszerű kezével Szerájt simogatta, és közben a falamon függő reprodukciót, Willem Claesz Heda *Csendélet sonkával, ezüst kanccsóval és römerrel* festményét nézte.

Bálinttól kaptam a huszadik születésnapomra. Fél éve voltunk csoporttársak, de az már akkor köztudott volt, hogy szeretek főzni. Pia helyett sokszor vittem a házibulikba sütit, pizzát, sülteket, ilyesmit.

A szüleim kedvenc közös elfoglaltsága a főzés. Nincs is nagyon más, leszámítva a tévénézést meg a havi egyszeri szexelést. Gyerekkoromban néha még elvittek kirándulni, de az elenyésző volt. Így tanultam meg főzni. A koktélkészítést is azért szeretem, mert hasonlít a főzésre.

– Furcsa születésnapi ajándék – jegyezte meg Angi. – Vajon tudja, hogy a csendélet olaszul a természet halálát jelenti? Ezek a képek az elmúlásról szólnak. Itt például, a szépen megterített asztal, az ezüst edények, a sonka a világi hívságokat jelképezik. A gazdagság tárgyai, legyenek bármilyen tartósak, csak a földi életünkben a mienk. A képen a szürkésbarna szín jelképezi a halandóságot.

– Rémlik, hogy hallottam erről. Nem tudom, hogy Bálint mennyire tudta. És te? Hogyhogy így képből vagy a művészettörténettel?

– Egy festő mesélte, mikor megnéztem ennek az eredetijét.

– Csak nem Willem Claesz? Végül is, ha viruló szexi ötszázas vagy...

– Most lebuktam.

Nagyon cuki volt, ahogy a szégyenlőst játszva, békahangon nevetett. Furcsa ellentétben volt a korábbi kristálypohár hangú dúdolással. Odahajoltam, megcsókoltam. Eper, lime és gin íze volt. Letette a poharát, finom, határozott mozdulatokkal kigombolta az ingemet, és a mellkasomat kezdte simogatni.

Többször is szeretkeztünk a nappali heverőjén. Hajnali három körül aztán a kielégüléstől meg a fejenként három pohár koktéltól bealudtunk. Legalábbis én. Nem tudom, álmodtam-e vagy megtörtént, de valami súrlódó zajt hallottam. Körbenéztem, Angi a falnál állt. Megint foszforeszkált.

Ahogy a balesetkor, a HÉVnél és az utcalámpák között. De hát sötét van. Biztos káprázik a szemem. Behunytam, újra kinyitottam. De Angi addigra eltűnt.

Nyögve, a matractól fájó háttal felülök, körbenézek. Mindenhol a tegnap este romjai: az asztalon koktélos poharak, a földön a szétszórt ruháim és egy üres óvszer. Mikor fel akartam húzni, Angi azt mondta, nem kell.

Angi cuccait nem látom. Lelépett? Szólongatom párszor, de semmi válasz. Tényleg elment. Kár. Lehet, hogy azt láttam? De miért foszforeszkált? Tanácstalanul újra körbenézek a szobában. Mi a fene... Megdörzsölöm a szemem, ásítózva felállok, a szoba bal falához csoszogok.

A sonka és ezüstedények arccal lefelé, a földön hever. Mikor esett le? Tényleg nagyon ki lehettem ütve. Vagy az lett volna az a súrlódás? De hát ott a szög a falban. Akkor hogy a francba esett le?

„A megérzéseket isten súgja.” Hallom a fejemben Angi hangját. Akkor valami félelmeteset súg. Rémulten nézek újra a képre. A hátuljára vérvörös betűkkel Bálint nevét írták. Nem, az kizárt. Biztos ezt is álmodom.

Odabotorkálok a szőnyegre dobott nadrágomhoz, és kiveszem a telefont. A Telexen az első hírek egyike: „Tegnap este negyed tizenkettőkor a tüntetők közé hajtott egy autós. Kétten meghaltak. A sofőrt hirtelen felindulásból elkövetett szándékos emberölésért tartóztatták le.”

Bámulom a festményt, és a betűk, mintha valódi vérrel írták volna, lassan elbarnulnak. „Kétten.” Ha ott vagyok, én lettem volna a harmadik. Ezt olyan világosan látom, mint Bálint nevét. Ha én megúsztam, ő miért nem? Mert nem figyelt? Őt is akadályozták: a bringája, a dugóba került busz... De mégis odament.

És én? Én is majdnem. „Találkozni valakivel, amíg nem késő.” Angi tudta. De honnan? Egyszerű ösztönlány volt, vagy valami több, valami más?